

[Ole Bernt Henriksen]

Af større principiel interesse er vel, om folketingets flertal ved nærmere eftertanke ønsker at gribe ind i andelsforeningers ret til at fastsætte deres egne vedtægter. Folketinget har hidtil ud fra den betragtning, at andels-selskabsvedtægter ikke har givet anledning til problemer, og at foreningsfriheden jo er grundlovsfæstet, afstået fra at gennemføre en andelslovgivning svarende til f.eks. den svenske, men noget af en begyndelse blev jo gjort, da man i 1976 lagde rammer om andelsforsyningsselskaberne, og nu føres linjen altså videre for så vidt angår de gensidige forsikringsselskaber. Jeg vil gerne give udtryk for, at det konservative folkeparti, ligesom vi vendte os mod indgrebene over for elforsyningsselskaberne, også vender sig mod disse indgreb. Foreninger må inden for den almindelige lovgivnings rammer selv kunne bestemme, hvad der skal stå i deres vedtægter.

Det er meningen, at der skal offentlige repræsentanter ind i forsikringsselskabernes bestyrelser, og at selskaberne yderligere skal kontrolleres af et forsikringstilsyn med et af ministeren udpeget råd på 8 medlemmer. Tilsynet og rådet skal erstatte det hidtidige forsikringsråd, som har udmærket sig ved at være ubureaukratisk og ved mig bekendt ikke at give anledning til nogen form for kritik. Konstruktionen er efter vores opfattelse et udtryk for sædernes forfald. I et retssamfund kan lovgivningsmagten, som det jo også forsøges andre steder i nærværende lovforslag, give klare og detaljerede regler for, hvordan selskaber, i dette tilfælde forsikringsselskaber, skal drives. Vi vil meget gerne være med til at fastlægge sådanne regler, også fordi det er hensigtsmæssigt, at en branche ved, hvad den har at rette sig efter, og at Danmark følger retsudviklingen i fællesmarkedet. Men når reglerne er givet med sanktioner for overtrædelse, som kan være nok så strenge, gælder det i et retssamfund, at borgerne har ansvaret for at følge dem uden yderligere indblanding, og at samfundet går ud fra, at borgerne følger reglerne. Lovforslaget anlægger det stik modsatte synspunkt. Det går ud fra, at borgerne, altså forsikringsselskaberne, nok ikke vil følge reglerne, og at der følgelig er behov for offentlige repræsentanter og tilsyn, som i det lange løb kun kan tjene ét formål: at forflygtige det ansvar, som alene selskaberne bør have.

Vi vil stille ændringsforslag og medvirke til, at forslaget kan blive behandlet hurtigt.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg kan erklære mig enig med den socialdemokratiske ordfører i, at der er 276 paragraffer i det fremsatte forslag, og at et lignende forslag har været til behandling før her i tinget. Jeg kan gentage, hvad vi tidligere har peget på, nemlig at der for os at se er noget godt i det foreliggende forslag, men at der også er en hel masse, som vi er betænkelige ved. Jeg er bange for, at den vægtskål, hvor det dårlige er, for os vil veje tungere end den vægtskål, hvor det gode er.

Jeg er opmærksom på de ting, som blev nævnt fra venstres og de konservatives side; vi er også tilfredse med, at vi nu har direktivet fra EF som grundlag for det. Ellers kan jeg blot sige, at vi selvfølgelig vil medvirke til at få forslaget tygget igennem nu, så vi ikke næste år skal kunne sige, at det nu er femte eller sjette gang, vi har det til behandling.

Rahbæk Møller (SF):

Ligesom i forrige samling er socialistisk folkeparti indstillet på at medvirke til, at forsikringsloven nu gennemføres. Jeg skal i øvrigt henvise til de bemærkninger, jeg kom med ved forrige førstebehandling.

Jeg vil gerne tilføje nogle bemærkninger på baggrund af sommerens udvikling. En række begivenheder har jo rejst tvivl om forsikringsselskabernes evne til at tage vare på de meget store formuer, de råder over. Problemet forstærkes af det høje renteniveau, der plager det øvrige erhvervsliv så stærkt, men til gengæld vælter milliardbeløb over i forsikringsbranchen. Vi er på vej mod et samfund, hvor alt af værdi ejes af forsikringsselskaber og pensionskasser. På den baggrund ville det rimeligste være at nationalisere forsikringsselskaberne, så det kunne sikres, at disse meget store formuer forvaltes efter samfundets tarv.

Nu må vi nok erkende, at der ikke i det nuværende folketing er flertal for en nationalisering, men det må være muligt at udforme bestemmelserne om offentlig repræsentation således, at en vis offentlig indsigt og indflydelse sikres. Vi har jo erfaringen med offentlige repræsentanter i banker og sparekasser. Her virker ordningen nærmest som en udde-